

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 59:

Forslag til folketingsbeslutning om anvendelse af elektronisk overvågning af senildemente.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 13/11 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Med dette forslag ønsker Fremskridtspartiet at opfordre regeringen til at fremsætte et egentligt lovforslag, der gør det muligt for plejehjem at anvende elektroniske hjælpemidler ved overvågning af senildemente, sådan at plejehjemmets personale bliver advaret, når den senildemente forlader plejehjemmet.

Forslagsstillerne ønsker også, at det skal gøres lovligt at anvende elektroniske hjælpemidler, der gør det muligt at genfinde den senildemente, som er gået bort fra plejehjemmet, og det skal være muligt at standse vedkommende.

Endelig ønsker forslagsstillerne, at der skal være en pligt til at indberette brugen af de elektroniske hjælpemidler.

Jeg er meget enig med forslagsstillerne i, at der er tilfælde, hvor senildemente stikker af fra plejehjemmet og flakker hjælpeløse omkring uden selv at kunne finde tilbage, og det er et problem. Heldigvis er der ganske få tilfælde, hvor det kan gå så galt, at vedkommende bliver fundet død og altså ikke har kunnet hjælpes på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt. Men der er helt regulært et problem, når det drejer sig om, hvad man kan gøre for at sikre, at demente ikke kommer ud i den situation.

Men der er også et problem med, hvordan man tager elektroniske eller andre hjælpemidler i brug på en måde, så det ikke går ud over andres retssikkerhed, men selvfølgelig også, så det ikke går ud over de dementes retssikkerhed. Hvordan griber man de her ting an, så man rammer den rigtige balance mellem at beskytte og hjælpe dem, der er for svage til at beskytte sig selv, og ikke at overskride grænsen for individets retssikkerhed?

Som forslagsstillerne også selv siger, har der tidligere været arbejdet med dette spørgsmål. Der er lavet en pjece, hvor det er beskrevet,

hvad det er muligt at bruge i dag af forskellige hjælpemidler, men det er rigtigt, at grænsen ikke er særlig klar, når vi snakker om, hvad der er tilladt med den lov, vi har i dag, og hvad der ikke er tilladt.

Det var baggrunden for, at regeringen og jeg nedsatte et udvalg, der skal se på hele det problem, der drejer sig om magtanvendelse i forhold til borgerne, og det handler ikke kun om demente, men det handler også om f.eks. psykisk udviklingshæmmede. Det udvalg skal komme med nogle indstillinger til, hvilke ændringer der eventuelt kan komme på tale for at få en bedre beskyttelse af dem, der ikke kan beskytte sig selv, altså også de demente.

Det er et udvalg, der er ret bredt sammensat, og jeg kan oplyse Folketinget om, at udvalget står lige foran at blive færdig. Jeg har forhørt mig inden førstebehandlingen her og fået at vide, at der måske mangler et enkelt møde, og at vi kan regne med, at der ligger en rapport fra udvalget i januar måned. Derfor synes jeg, det er helt oplagt, at vi skal vente med at træffe beslutninger, indtil vi ser rapporten fra udvalget, indtil vi ser, hvad de mennesker, vi har bedt om at undersøge dette spørgsmål og vende og dreje de forskellige aspekter, foreslår. Jeg mener også, at der kan være god grund til at sende den rapport ud til høring, inden vi træffer en endelig politisk beslutning om, om der skal lovgivning til og i givet fald, hvilken lovgivning der skal til.

Jeg vil ikke tage stilling her og nu til indholdet i forslaget, men jeg vil afvise det ud fra, at jeg mener, vi skal afvente rapporten, der kommer fra udvalget i januar.

Grete Schødt (S):

I Socialdemokratiet ser vi frem til afslutningen af det udvalgsarbejde, socialministeren har sat i gang om psykisk handicappedes retssikkerhed, som bl.a. skal beskrive og vurdere lovligheden af de foranstaltninger, der i praksis anvendes over for mennesker med psykiske handicap, herunder også demente. Dette udvalgsarbejde er meget tæt på sin afslutning, som socialministeren rigtigt har sagt for et øjeblik siden, og selv om det nu er anden gang, Fremskridtspartiet fremsætter et beslutningsforslag, der handler om elektronisk overvågning af senildemente, der bor på plejehjem, har vi ikke ændret holdning til indholdet af forslaget.

Vi vil gerne være med til at sikre ældre mennesker den bedste tryghed, uanset om de bor på

plejehjem eller de bor i ældreboliger og f.eks. lider af demens eller en psykisk lidelse. Om sikkerhed og tryk bedst skabes ved elektronisk overvågning eller ved f.eks. bippere i skoene eller sladreørmatte foran hoveddøren, vil vi forholde os til, når resultatet af udvalgsarbejdet foreligger.

På den baggrund støtter Socialdemokratiet ikke forslaget.

Else Winther Andersen (V):

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse af et forslag fra Fremskridtspartiet fra sidste folketingsamling, men det er ikke ensbetydende med, at emnet ikke er relevant.

I Venstre er vi meget optaget af, at ældre med senildemens har så tryk og god en tilværelse som muligt og i en bolig, der giver de rigtige rammer til at skærme dem, når de ikke kan tage vare på sig selv, så vi afventer med spænding den rapport om magtanvendelse, der kommer. Jeg forstod på ministeren, at den vil komme snarest muligt. At det er beklageligt, at den har været så længe undervejs, og at den burde have været noget opprioriteret, er en anden sag, men nu kommer den.

Dette beslutningsforslag er meget snævert afgrænset med hensyn til, hvad senildemens er, og problemstillingen er meget bredere. På den ene side er diagnosen senildement afgrænset, men der kan også være meget, meget store varianter af den. Det vil sige, at vi på dette område står med en stor gruppe ældre, der desværre ikke er blevet ordentligt undersøgt. Det er også et område, vi skal tage med, når vi skal til at se, hvor vi skal sætte ind. Det er et problem i sig selv.

Angående beslutningsforslaget kan man spørge: Hvor svær en demens skal vedkommende have, for at man i det hele taget kan sige: Du skal have en bipper på, men du skal ikke? Der er jo store variationer hos de ældre. Nogle kan godt klare sig i deres eget hjem med noget hjælp og støtte, og andre må have større foranstaltninger. Der er vi så henne ved det næste spørgsmål. Det har utrolig stor betydning, at boligen har den rigtige indretning, og hvordan udenomsarealerne er. Hvordan klarer de ældre at være i de anderledes omgivelser?

Det tredje, som vi er meget optaget af, er, om det er et reelt indhold, der bliver givet de ældre i deres hverdag, og det fjerde er, om vi sørger godt nok for, at den personalegruppe, der arbejder med senildemente, fortsat bliver

uddannet, får udvekslet sine erfaringer og i det hele taget bliver dygtigere på dette område.

Enkelt sagt føler vi, at beslutningsforslaget er meget snævert, men jeg vil gerne opfordre ministeren til, så snart vi får denne rapport at indkalde ordførerne til en drøftelse af, hvilke initiativer vi skal tage her. Og jeg tror, det ville være rigtigt, at vi også fik rapporten sendt ud til høring, sådan som jeg forstod på ministeren, så vi får så bred en baggrund som muligt, men vel at mærke en høring med ikke for lang frist for høringssvar, for nu skal vi altså videre. En af løsningerne kunne være, at vi fandt frem til nogle enkelte kommuner, som vi kunne lave forsøg i for at se, hvordan vi kunne lave en helhed i de ældres tilværelse.

Karen Højte Jensen (KF):

Det er nøjagtig et år siden, vi behandlede et forslag fra samme parti, der nærmest er identisk med dette, og dengang sagde jeg, at vi er fuldstændig enige med forslagsstillerne i, at der er et problem. Det, der her er tale om, er de svageste blandt vore ældre, som vi må sikre en god beskyttelse. Men når det er sagt, så er det også et meget kompliceret problem, hvor det ikke er nemt bare med et fingerknips at få det løst.

Der har været et udvalgsarbejde, og sidste år anmodede jeg ministeren om at fremskynde dette udvalgsarbejde, og det gjorde jeg naturligvis ud fra den betragtning, at det er et tema, som vi må have gjort noget ved. Men jeg mener også, det er afgørende, at vi nu får rapporten. Vi må finde den rigtige og den tilfredsstillende løsning for den demente selv, for de pårørende og for personalet.

Jeg sagde sidste år, at dette her drejede sig om en balance mellem at beskytte og være formynder, altså den enkeltes retssikkerhed. Det var også det, ministeren nævnte i dag, og det er jeg naturligvis fuldstændig enig i. Dette her er ikke bare et spørgsmål om nogle elektroniske dimser. Det er også et spørgsmål om, om man har stillet den rigtige diagnose, og det er et spørgsmål om, hvem det er, der skal bestemme over den svage ældre. Så der er uløste, ubesvarede spørgsmål nok, og jeg håber, at vi med den rapport, der kommer, vil nå et skridt videre, så vi får gjort det rigtige for disse svage mennesker.

På den baggrund tager vi faktisk heller ikke stilling til forslaget. Jeg håber, at der nu kommer noget fra ministeren.

Villy Søvnal (SF):

Det her er som allerede fremført en genfrem-sættelse, og som jeg husker det, var sidste gang, vi diskuterede elektronisk overvågning her i Folketinget, en diskussion om fiskekuttere. Ikke desto mindre er det klart, at der formentlig i alle partier er en fælles erkendelse af det problem, der hedder ældre, der vandrer, og Fremskridtspartiets forslag går ud på, at man løser det problem ved at hænge elektroniske ting på de ældre, så man kan registrere det, og at det skal indberettes til embedslægen.

Det, jeg synes er lidt afgørende i denne her diskussion, er, om det primært er tekniske og juridiske svar, vi har brug for. Det er det, arbejdsgruppen skal udrede. Det forekommer ikke helt indlysende, at det er dér, de rigtige svar ligger. Der er som bekendt meget stor variation fra kommune til kommune i den måde, man tilrettelægger ældreområdet på. Der synes at være en klar tendens, der siger, at de steder, hvor man går ind og laver nogle fysiske omgivelser, der er meget velegnede til ældre, får man langt færre tilfælde, hvor ældre vandrer, og hvor der derfor også er brug for tvang.

Der synes også at være den klare sammenhæng, at de steder, hvor man har en ordentlig normering på ældreområdet, altså mange personer rundt om den ældre, løser man en stor del af problemet, og derfor synes jeg, det er for tidligt på nuværende tidspunkt at give det elektroniske svar, inden man har færdigovervejet de andre svar.

For SF's vedkommende var det en af grundene til, at vi lagde meget stor vægt på den aftale, vi har lavet med regeringen i forbindelse med finansloven, om at ældreområdet skal udvides med 250 mio. kr., og i forbindelse med satsforliget, om at der skal tilføres 60 mio. kr. specielt til dette område. De skal bruges netop til de ting, jeg peger på, til at sikre nogle bygningsmæssige rammer, som er optimale i forhold til ældre, der lider af senildemens, men de skal også bruges til at sikre den bemanning rundt om de ældre, som i høj grad vil være med til at nedsætte antallet af konflikter for senildemente.

Jeg vil så ikke udelukke, at vi, når vi har gjort det så optimalt, som det overhovedet lader sig gøre, står tilbage med en rest af problemet, hvor vi har brug for både juridiske og tekniske svar. Det er bare for hurtigt at gøre det. Resultatet af det bliver meget let, at vi i stedet for at give de gode svar giver juridiske og tekniske svar, og det er jeg ikke sikker på er en fordel for de

ældre selv. Jeg er heller ikke sikker på, at Fremskridtspartiet synes det, hvis man overvejer det grundigt nok.

Den anden ting, som vel er værd at påpege, er, at der blev lavet en undersøgelse i Vejle Amt af diagnosen senildemens. Den var gengivet i fagbladet Sygeplejersken i foråret og har som sin konklusion, at op imod 25 pct. af dem, der betegnes som senildemente, aldrig har fået stillet en diagnose, bl.a. fordi der på nogle af sygehusene mangler læger. Jeg synes, det retssikkerhedsmæssigt er lidt uforsvarligt i en situation, hvor vi ved, at hver fjerde formentlig er fejl-diagnosticeret, hvis analysen holder stik og er landsdækkende, da at gå ud og lovgive på baggrund af det.

Summa summarum, vi afventer med stor spænding arbejdsgruppens resultat. Socialministeren har redegjort for, at det er lige på træerne. Også derfor ville det være lidt halsløst i dag at gå ud og sige ja til dette forslag, så vi vil give et imødekommende afslag på nuværende tidspunkt.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre er tilfreds med, at socialministeren tidligere har anmodet det nedsatte udvalg om psykisk handicappedes retsstilling om at fremskynde deres arbejde, og vi ønsker tilsvarende, at dette udvalgs forslag og anbefalinger bør danne grundlag for en politisk stillingtagen til bl.a. spørgsmålet om demente plejehjemsbeboeres retssikkerhed.

Det Radikale Venstre kan derfor ikke støtte dette beslutningsforslag.

Frank Aaen (EL):

Da vores ordfører, hr. Bruno Jerup, er optaget af udvalgsarbejde, skal jeg oplæse hans ordførertale.

Det er vigtigt at gøre sig klart, at senildemens er en bred betegnelse, der bruges om aldersbetaget intellektuel svækkelse. Når vi taler om senildemens, taler vi altså ikke om en homogen gruppe eller om en stationær tilstand, men derimod om en gruppe mennesker, der er lige så forskellige som resten af befolkningen.

De er kendetegnet ved hukommelsesproblemer, problemer med at orientere sig, problemer med at opfatte og agere i forhold til virkeligheden, og deres funktionsniveau er meget forskelligt. Senildemens udvikler sig forskelligt for den enkelte: Nogle får langsomt problemer med at

huske, andre bliver i løbet af ganske kort tid ude af stand til at tage vare på sig selv.

Forslaget, som vi behandler i dag, handler om senildemente, der bor på plejehjem. Baggrunden for forslaget er ulykkelige hændelser fra virkeligheden, hvor senildemente har forladt et plejehjem og ikke har kunnet findes i tide.

Vi er i Enhedslisten enige i, at det er samfundets opgave at tilbyde ordentlige rammer for alle borgere, også for senildemente. Vi er også enige i, at det er et stort problem for personalet på plejehjem, at de indirekte bliver gjort ansvarlig for ulykker, hvor senildemente rammes.

Det er i dag ikke lovgivningsmæssigt muligt at tvangstilbageholde senildemente. Løsningen har på en lang række af landets plejehjem været at omgå denne bestemmelse ved at installere en kodelås og fortælle koden til de gamle i sikker vished om, at de alligevel ikke kan huske den. Virkeligheden er altså, at vi illegalt holder senildemente under fængselslignende forhold.

Vi ønsker ikke at gribe ind i borgernes frihed, heller ikke når det drejer sig om senildemente. Vi mener, at løsningen må være at sørge for, at der er tilstrækkelig mange skærmede afsnit på plejehjemmene til denne gruppe, og at disse plejehjem indrettes, så de modsvarer de senildementes behov.

Det betyder, at der skal være meget høj personalenormering, og at der skal arbejdes med, hvilke kvalifikationer personalet skal have for at kunne udføre arbejdet tilfredsstillende, f.eks. i form af en styrket efteruddannelsesindsats. Forskningen på området skal styrkes, så vi får mere viden og kan forsøge at gå nye veje. I øjeblikket er der forsøg i gang med at genoptræne hukommelsen ved at inddrage barndomserindringer.

De senildemente skal ligesom andre have deres egen bolig. Derudover skal afsnittet indeholde både indendørs og udendørs beskæftigelsesmuligheder. Der skal være kurser og rådgivning til de pårørende, så de får mulighed for at få bearbejdet den sorg, det er, at et kært familiemedlem pludselig ikke længere er i stand til at genkende eller kommunikere med dem. Derudover skal de have viden om, hvad det er, der sker med deres familiemedlem, og hvordan de ved deres kontakt bedst kan understøtte arbejdet med at give den senildemente de bedst mulige vilkår.

Vi kan ikke støtte forslaget om elektronisk overvågning. Vi tror ikke, at det løser problemet, og vi mener, det er et voldsomt indgreb i

den enkeltes personlige frihed. Den eneste måde, hvorpå man reelt kan forhindre senildemente i at forlade plejehjemmet, er ved at lave plejehjemmet til en lukket institution med lås på alle døre og hegn omkring udendørsarealerne.

Elektronisk overvågning, hvor den senildemente har ret til at forlade plejehjemmet, kan ikke i sig selv forhindre ulykker. En sådan overvågning vil kun virke fuldt ud, hvis der er så meget personale, at der altid er et beredskab, som kan følge efter den, der forlader plejehjemmet.

Vi ønsker i Enhedslisten, at forholdene forbedres, så der er det bedst uddannede personale og de bedste fysiske rammer til rådighed. Vi mener samtidig, at det er vigtigt at sørge for, at personalet aldrig hverken direkte eller indirekte pålægges et ansvar, som de rent faktisk ikke har mulighed for at påtage sig.

Vibeke Kiil (CD):

Et af de store problemer i forhold til demente ældre er, at vi generelt ikke tilbyder dem de optimale fysiske rammer.

Mange kommuner bruger almindelige plejehjemspladser til demente ældre. Mere end halvdelen af kommunerne har dog indrettet skærmede enheder på et eller flere plejehjem. Desuden bruger omkring halvdelen af kommunerne i et eller andet omfang psykiatriske plejehjem, mens en mindre andel benytter almindelige ældreboliger. Kun 15 pct. af kommunerne anvender boliger, som er indrettet til demente, f.eks. bofællesskaber.

Mindre fysiske rammer giver de demente større tryghed og er mere overskuelige. Forbruget af angstdæmpende medicin kan nedsættes ganske betydeligt i små skærmede enheder eller ved andre tryghedsskabende foranstaltninger. De rigtige fysiske rammer er en bedre måde til at formindske det problem, som Fremskridtspartiet med dette beslutningsforslag forsøger at skabe en løsning på.

CD's udgangspunkt er derfor, at det burde kunne lade sig gøre at undgå brug af tvang og elektronisk overvågning. Det burde kunne lade sig gøre, hvis vi i stedet satser mere på afskærmede enheder, tryghedsskabende foranstaltninger og en tilstrækkelig personalenormering.

Så længe vi ikke har benyttet disse muligheder til det yderste, finder Centrum-Demokraterne det problematisk at påbegynde en elektronisk overvågning af ældre demente pleje-

hjembeboere. CD kan ikke støtte dette beslutningsforslag.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FP):

Tak for deltagelsen i debatten.

Det er lidt underligt at skulle stå her med et forslag, der er en genfremsættelse, som flere ordførere jo har været inde på, men grunden til, at forslaget er genfremsat, er netop, at sidst vi diskuterede dette forslag her i Folketinget, var alle ordførernes undskyldning og beklagelse for, man ikke kunne bakke op om et i øvrigt positivt forslag, som det blev udtrykt, at man lige skulle afvente et udvalgsarbejde. Det gentager sig så i dag. Vi skal lige afvente udvalgsarbejdet.

Og hvad er det så, der sker ude i det virkelige samfund, når man kommer uden for de tykke mure her på Christiansborg? Hvad er det, der sker ude i samfundet, mens vi herinde på Christiansborg sidder og venter og venter på, at et udvalg skal blive færdigt?

Virkeligheden derude fortsætter, selv om Folketingets politikere ikke tør tage stilling til et forslag som det her, men dækker sig ind under, at man vil afvente et udvalgsarbejde, som i øvrigt hovedsagelig beskæftiger sig med noget helt andet, nemlig med definitionen på og hvordan man stiller diagnosen senildemens, og ikke nær så meget med, om man skal bruge den ene eller den anden foranstaltning til at forhindre, at senildemente kommer til at gå ud og gøre skade på sig selv.

Jeg er helt enig med hr. Frank Aaen i, at vi skal sætte borgernes personlige frihed i højsædet. Spørgsmålet er bare, om vi kan gøre det på dette punkt. Skal vi virkelig holde den ideologiske fane så højt, at vi tillader, at senildemente måske endda mod deres egen vilje kommer til at forlade et plejehjem eller lignende, går ud i trafikken og kommer til skade eller måske ligger et sted og ikke bliver fundet i tide, inden de dør? Skal vi holde den ideologiske fane så højt, at vi tillader det i den personlige friheds hellige navn?

Det mener vi ikke i Fremskridtspartiet. Vi mener f.eks. heller ikke, at børn, der går i vuggestue eller børnehave, skal have deres frihed til at gå ud og lege på motorvejen, hvis de har lyst til det. Det mener vi heller ikke i Frem-

skridtspartiet, og jeg tror heller ikke, at hr. Frank Aaen mener det. Så det med at holde den ideologiske fane så højt er problematisk.

Det er jo rigtigt, at vi allerede i dag har problemer med at definere og stille diagnosen senildemens, og her er vi i Fremskridtspartiet helt enige i, at det er godt, der er nedsat et udvalg, som kan se på det. Vi kan blive dygtigere til det her. Der skal forskes i det. Det skal undersøges. Vi skal blive dygtigere til at stille diagnosen.

Men det spørgsmål, som vi lægger frem her, har for så vidt intet at gøre med, hvordan man stiller diagnosen senildemens. Det, vi stiller forslag om, er, hvad det skal være muligt for de forskellige plejehjem at gøre, når diagnosen senildemens er stillet, for at forhindre, at de pågældende mennesker kommer til at forville sig ud og måske ikke kommer tilbage igen eller ikke bliver fundet, før det er for sent.

Jeg er da meget enig i, at mere personale vil være en god ting. Selvfølgelig vil det alt andet lige det. Men uanset om vi får ansat mere personale, ville det så ikke være bedre, at man brugte dette mere personale på omsorg, tryk- og pleje af de ældre frem for at bruge personalet til overvågning? Hvorfor ikke kombinere disse ting? Det ene udelukker jo ikke det andet.

Det er jo ikke sådan, at vi med forslaget her siger, at man skal bruge elektronisk overvågning. Vi siger, at vi åbner for en mulighed for, at man på plejehjemmene og i kommunerne kan beslutte, at man vil gøre det, og så bruge personaleresourcerne på omsorg, pleje og tryk.

Det handler om, at senildemente ikke er i stand til at tage vare på sig selv, og det må man se i øjnene, men hvis man ikke har gjort det, er det selvfølgelig lidt umuligt at diskutere dette forslag.

Der skal ingen tvivl være om, at Fremskridtspartiet bygger hele sin politik på den personlige frihed. Jeg tror ikke, der er nogen her i Tinget eller i befolkningen, der er i tvivl om, at vi bygger vores politik på den personlige frihed.

Der er heller ikke nogen, der er i tvivl om, at Fremskridtspartiet er det parti, der altid kæmper mest imod, når samfundet vil overvåge borgerne. Når man vil lave automatisk hastighedsovervågning, når man vil lave automatisk registrering af, hvem der kommer til at køre over Storebæltsbroen og sådan noget, kæmper vi i Fremskridtspartiet imod.

Men når vi har et område som det her, hvor vi kan se, at det er en indlysende fordel, at man går ind og gør noget for disse mennesker, som ellers meget vel kommer til skade eller måske endda dør af det, sætter vi den ideologiske fane lidt til side og siger, at så er det vigtigere, at vi varetager disse menneskers velfærd, helbred og liv, end det er at holde den ideologiske fane meget højt.

Der er jo tale om en persongruppe, som ikke er i stand til at klare sig selv. De kan komme til at forville sig ud, uden at de måske selv ved det. Her er det så, at vi i Fremskridtspartiet finder, det er forfærdeligt, at ganske mange senildemente på grund af manglende overvågning kommer til at forville sig ud og bliver meget forkomne, inden de bliver fundet, hvis de da overhovedet når at blive fundet, inden de er døde. Det er tragisk, og vi i Fremskridtspartiet mener ikke, der er tid til, at vi kan afvente et udvalgsarbejde, inden vi tager stilling til det her.

Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at elektronisk overvågning er et ganske godt supplement til de i øvrigt gode plejehjem, som vi har rundtomkring, skærmede afdelinger, personale osv., men vi mener, det er vigtigt, at vi allerede nu tager stilling til de spørgsmål, der bliver forelagt. Det burde Folketingets politikere kunne tage stilling til. Jeg ved godt, at det er svært, og at der er nogle hensyn, der strider imod hinanden, men det er nu engang for at løse disse opgaver, at vi er sat som politikere her i Folketinget.

Der er ikke en eneste, der i denne debat har ønsket at tage stilling til det, som forslaget handler om: at når diagnosen senildemens er stillet, giver vi mulighed for, at plejehjemmene kan lave en elektronisk overvågning ikke mindst af hensyn til de senildemente selv.

Jeg håber selvfølgelig, at udvalgsarbejdet alt andet lige kommer til at udmunde i noget positivt. Jeg håber også, at ministeren vil sørge for, at forslaget her vil indgå i de overvejelser, der vil blive gjort, men jeg kan ikke se, hvorfor vi ikke kunne have vedtaget dette forslag. Det ville kunne ske nogenlunde samtidig med, kan jeg forstå, at udvalgsarbejdet bliver færdigt. Så kunne vi kombinere de to ting og sige, at udvalgsarbejdets løsningsmodeller kombinerer vi med det her, for det har Folketinget allerede taget stilling til.

Men vi ser som sagt frem til resultatet af udvalgsarbejdet og håber så, at det kan få en

positiv indvirkning på dette forslag, og vi håber, at vi endelig langt om længe kan få gjort noget for de senildemente. Det fortjener de.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare sådan i al korthed sige, at essensen i vores holdning er, at det her ikke virker. Det ser ud, som om det virker. Vi tror ikke på, at det virker, og derfor er dette forslag sådan set kun første skridt på en vej, der logisk fører til, at man må lave fængselslignende forhold. Den måde ønsker vi ikke at løse problemet på.

Vi ønsker at løse problemet i den modsatte retning, nemlig ved at gøre plejehjemmene bedre, få dem til i højere grad at ligne hjem, sørge for, at der er bedre aktivitetsmuligheder, og at der er mere og bedre uddannet personale.

Det er den anden vej, vi vil, og det er derfor, vi ikke kan støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 60:

Forslag til folketingsbeslutning om øget troværdighed og gennemsigtighed vedrørende lægekonsulenternes virksomhed.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 13/11 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Forslaget her drejer sig om en række ændringer af regelsættet om lægekonsulenterne og deres